

1

În toiul verii lungi și jilave a celui de-al 77-lea An al lui Senvani, Făuritorul-de-Hoți din Camorr ii făcu o vizită neanunțată și neașteptată Preotului-Fără-Ochi de la Templul din Perelandro, dorindu-și cu disperare să-i vândă băiatul Lamora.

— Să vezi ce chilipir am pentru tine! începu Făuritorul-de-Hoți, pe un ton care nu prevestea nimic bun.

— Pesemne că-i vreun chilipir de teapa lui Calo și Galdo, nu? zise Preotul-Fără-Ochi. Nu mai am nici o clipă de răgaz tot încercând să-i dezvălă pe idioții ăia rânjiți de toate obiceiurile proaste pe care le-au căpătat de la tine, ca să-i fac să deprindă obiceiurile proaste ce-mi sunt mie de folos.

Făuritorul-de-Hoți dădu din umeri.

— Eh, Lanțuri, ți-am spus doar că-s niște năzdrăvani puși pe șotii încă de când am bătut palma și n-ai avut nimic de...

— Sau poate un chilipir ca Sabetha? Glasul pătrunzător, profund al preotului îl făcu pe Făuritorul-de-Hoți să-și înghită cuvintele. Cred că-ți aduci aminte cum m-ai jecmănit până la ultima lețcaie. Ar fi trebuit să te plătesc în aramă ca să văd cum își rupi șalele încercând să târâi tot bănetul ăla după tine.

— Aaaaa, dar ea era deosebită, iar băiatul ăsta, băiatul ăsta e deosebit și el, i-o întoarse Făuritorul-de-Hoți. Este exact ce mi-ai cerut să

găsesc după ce și i-am vândut pe Calo și pe Galdo. Tot ce și-a plăcut mai mult la Sabetha! Este camororean, dar corcit cu therin și vadran. Are furtișagul în sânge, cum te văd și cum mă vezi. Și chiar pot să las un pic din... din preț.

Preotul-Fără-Ochi cugetă îndelung.

– Nu mi-o lua în nume de rău, zise el în cele din urmă, dar experiența îmi arată că ar fi mai înțelept din parte-mi să-ți întâmpin generozitatea neașteptată cu arma-n mâna și cu spatele la zid.

Făuritorul de Hoți lăsă să-i fluture pe chip o expresie aproape sinceră, care îngheță imediat, într-un evident disconfort. Dădu din umeri cu falsă nepăsare.

– Sunt niște, hhmm, probleme cu băiatul, ce-i drept. Însă problemele au de-a face cu faptul că este în grija mea. Dacă ar trece în grija ta, sunt sigur că ele ar, ăăă... dispărea.

– Aha. Deci ai un băiat *magic*. De ce n-ai zis așa? Preotul își scărină fruntea pe sub legătura din mătase albă care-i acoperea ochii. *Minunat!* O să-l planzez în afurisitul ăla de pământ, ca să crească un vrej din el și să pot urca într-un tărâm fermecat, dincolo de nori.

– Ha. Ha-ha-ha, am mai avut de-a face cu sarcasmul tău și înainte, Lanțuri. Făuritorul-de-Hoți făcu o plecăciune greoie, în bătaie de joc. E chiar atât de greu să recunoști că te interesează?

Preotul-Fără-Ochi scuipă.

– Mda, să zicem că lui Calo, Galdo și Sabethei le-ar prinde bine un nou tovarăș de joacă sau că ar un sac de box. *Să zicem că* aș fi dispus să dau vreo trei parale și-un scuipat pe un băiat de-ăsta misterios, de nu-l vrea nimeni. Care-i problema băiatului?

– Problema lui, spuse Făuritorul-de-Hoți, este că, dacă nu îl vând și, o să trebuiască să-i tai beregata și să-l azvârlă în mare. Și o să trebuiască să fac asta la *noapte*.

2

În noaptea-n care băiatul Lamora fusese luat în grija de Făuritorul-de-Hoți, străvechiul cimitir de pe Dealul Umbrelor era plin de copii care așteptau în tacere ca noii lor frați și surori să fie coborâți în mausolee.

Protejații Făuritorului-de-Hoți aveau toți lumânări; lumina lor rece și albăstruie sclipea prin perdeaua argintie a ceii de pe fluviu ca niște felinare printre o fereastră înnegrită de fum. Un șir de lumini fantomatice își croia drum de pe vârful dealului, de-a lungul bornelor de piatră și a potecilor ceremoniale, până la podul larg de sticlă de peste canalul Fum-de-cărbune, abia vizibil prin ceața călăie care se înalță în nopțile de vară de pe osemintele ude ale Camorului.

– Haideți, iubiții mei, odoarele mele, nou-găsiții mei, țineți pasul, șopti Făuritorul-de-Hoți, înghiointindu-l pe ultimul din cei treizeci și cîva de orfani din Cuprins-de-flăcări peste podul Fum-de-cărbune. Luminile alea sunt doar noii voștri prieteni veniți să vă călăuzească pe dealul meu. Haideți, comorile mele! Se duce întunericul și avem atâtea de vorbit...

În rarele momente de vanitate, Făuritorul-de-Hoți se socotea un artist. Un sculptor, mai exact, cu orfani drept lut și cu străvechiul cimitir de pe Dealul Umbrelor drept atelier.

Optzeci și opt de mii de suflete produceau un volum regulat de deșeuri; deșeurile acestea cuprindeau și un șiroi mic, dar constant de copii pierduți, nefolositori și abandonati. Desigur, negustorii de sclavi îi luau pe unii dintre ei și îi duceau în Tal Verarr sau în Insulele Jeremite. Teoretic, sclavia era ilegală în Camorr, dar actul de înrobire în sine era trecut cu vederea dacă nu mai rămânea nimenei care să apere victimă.

Așa că negustorii de sclavi se ocupau de-o parte, iar prostia crasă mai lua cățiva. Foametea și bolile pe care le provoca aceasta erau, de asemenea, cauze firești ale pierii celor cărora le lipsea curajul sau măiestria de a-i jumuli pe cei din jur ca să-și câștige existența. Bineînțeles, mai erau și cei care nu duceau lipsă de curaj, ci doar de măiestrie, iar aceștia sfărșeau adesea în ștreangul de la Podul Negru din fața Palatului Răbdării. Magistrații Ducelui se descotoroseau de micii pungași folosind același ștreang în care-i spânzurau pe cei mari, dar aveau grija să le prindă micuților greutăți la glezne înainte să-i arunce peste pod, ca să atârne cum se cade.

Orfanii care nu aveau aceste pitorești sorți erau imediat adunați de ceata Făuritorului-de-Hoț, aduși pe rând sau în mici grupuri să-i audă glasul liniștitor și să primească o masă caldă. În scurt timp, aflau ce fel de viață îi aștepta, în adâncurile cimitirului care era inima regatului său, acolo unde o sută patruzeci de copii de pripas se plecau în fața unui bătrân gârbovit și singuratic.

— Pasul mai iute, drăguții mei, noii mei copilași, urmați și rul de lumini și urcați până în vârf. Aproape am ajuns acasă, aproape că se simte miroslul mâncării. Gata cu ploaia, cu ceața și cu căldura astă împuțită.

Molimele erau tare folositoare pentru Făuritorul-de-Hoț, iar orfanii din Cuprins-de-Flăcări izbutiseră să scape de preferata lui: Șoapta Neagră. Se pogorâse de nicăieri asupra cartierului Cuprins-de-Flăcări, iar carantina fusese instituită la timp pentru ca orașul să nu mai fie amenințat decât de neliniște și de paranoia (oricine încerca să scape, traversând canalul înnot sau într-o barcă, era omorât cu săgeți). Șoapta Neagră aducea un sfârșit groaznic pentru cei trecuți de unsprezece-doisprezece ani (deși, din câte își dădeau seama doftorii, molima nu se mulțumea să ia vieții după vreo regulă strictă) și doar câteva zile de ochi umflați și de fierbințeală în obrajii pentru cei mai tineri.

După cinci zile de carantină, șipetele încetără și nimeni nu mai încercă să traverseze canalul, astfel încât Cuprins-de-Flăcări scăpă de soarta pentru care, de-atâtea ori în vremuri de molimă, numele-i păruse predestinat. În a unsprezecea zi, când carantina fu ridicată și vătafii Ducelui veniră să constate pagubele, cam a opta parte din cei patru sute de copii care locuiseeră acolo mai erau încă în viață. Formaseră deja găști pentru a se apăra mai bine și se învățaseră cu anumite aspecte dure ale vieții fără adulți.

Făuritorul-de-Hoț așteptă ca aceștia să fie adunați și eliberați din liniștea sinistră a vechiului lor cartier.

Plăti mulți arginți pentru treizeci din cei mai pricepuți și încă și mai mult pentru discreția vătafilor și a sticleștilor pe care îi scăpase de grija copiilor. Apoi îi conduse, așa bezmetici, trași la față și duhnind ca naiba cum erau, prin negura întunecată a noptii camorrene, către vechiul cimitir de pe Dealul Umbrelor.

Băiatul Lamora era cel mai Tânăr și mai pipernicit dintre toți. Avea cam cinci sau șase ani, era tot numai *piele* soioasă și *oase* ascuțite. Făuritorul-de-Hoț nici măcar nu-l alesese; Lamora se strecurase printre ceilalți ca și cum ar fi făcut parte din grup. Făuritorul-de-Hoț era conștient de asta, dar dusese acel soi de viață în care nici măcar un simplu orfan neatins de molimă nu era de lepatăd.

Era vara celui de-al șapteleci și șaptelea An al lui Gandolo, Părintele Oportunităților, Patronul Banului și al Negoțului. Făuritorul-de-Hoț își tăra pașii prin noaptea plină de umbre, păstorind și rul dezorganizat de copii.

Peste numai doi ani, avea să se milogeașcă de Părintele Lanțuri, Preotul-Fără-Ochi, să i-l ia de pe cap pe băiatul Lamora, ascuțindu-și cuțitele, în cazul în care ar fi fost refuzat.

3

Preotul-Fără-Ochi își scărpină firele țepoase și cărunte de pe gât.

— Nu zău!?

— Vorbesc cât se poate de serios. Făuritorul-de-Hoț băgă mâna în buzunarul pieptarului său mai mult decât ponosit și scoase o punga de piele legată de un șnur; punga era ruginie ca săngele uscat. Deja am obținut permisiune de la șeful cel mare. O să-i spintec mutra de la ureche la alta și-l trimit să-și admire dantura.

— Pe toți zeii, e o poveste tristă, până la urmă! Pentru un Preot-Fără-Ochi, felul în care împunse cu degetele în pieptul Făuritorului-de-Hoț fu cât se poate de rapid și precis. Găsește-ți alt nătărău care să te scoată cu conștiința curată. Cu mine nu-ți merge!

— Mă doare în cot de conștiință, Lanțuri. Eu vorbesc aici de zgârcenie. A mea și a ta. Nu pot să păstreze băiatul, așa că îți ofer ocazia astă unică. Un târg cinstit.

— Dacă băiatul e atât de neascultător încât nu îl poți păstra, de ce nu îi bagi mințile în cap și nu-l lași să mai crească până ce o fi bun de vândut?

— Nici nu începe vorbă, Lanțuri! Nu am de ales. Doar o mamă de bătaie nu-i de ajuns, pentru că nu vreau ca vreuna din celelalte mici lichele să afle ce a, să... făcut. Dacă i-ar trece prin cap vreunia

dintre ei să facă ce a făcut el... să ne ferescă zeii! Nu aş mai putea să-i controlez după aia. Fie îl omor cât se poate de repede, fie îl vând şi mai repede. Fie nu scot nici un ban, fie scot câteva parale. Aşa că, ghici ce prefer?

— Băiatul a făcut ceva ce nici măcar nu poţi pomeni de faţă cu ceilalţi? Lanţuri îşi frecă fruntea deasupra legăturii de pe ochi şi ofă. La naiba... Asta chiar că-i ceva ce mi-ar plăcea să aud!

4

Un vechi proverb camorrean spune că singurul lucru statornic în sufletul omului este nestatornicia; toate celelalte vin şi trec, chiar şi ceva atât de folositor precum un deal ticsit cu cadavre.

Dealul Umbrelor fusese primul cimitir al nobililor din istoria Camorrlui. Se afla într-o zonă ideală pentru a păstra la adăpost de Marea de Fier osemintele celor care trăiseră în huzur. Cu timpul însă puterea trecuse în alte mâini – în familiile constructorilor de cripte, ale antreprenorilor de pompe funebre şi ale ciocililor de meserie; tot mai puțini nobili erau înmormântați pe Dealul Umbrelor, de vreme ce în apropiere se găsea Dealul Şoaptelelor, mult mai încăpător pentru monumentele opulente şi de prost gust, cu preţuri pe măsură. Războaiile, molimele şi unelturile scăzuseră încet, dar sigur de-a lungul anilor numărul familiilor care aveau monumente de îngrijit pe Dealul Umbrelor. În cele din urmă, pe deal nu mai veniră decât preoţii şi pretesele lui Aza Guilla, care-şi fac ucenicia dormind prin morminte, şi orfanii fără adăpost care se aciuau în criptele neîngrijite, cufundate în praf şi-n întuneric.

Făuritorul-de-Hoți (desi nu era cunoscut încă sub acest nume, desigur) ajunsese să trăiască într-o asemenea criptă la ceasul de restrîşte al vieţii sale, pe când nu era decât o jalinică ciudătenie, un hoț de buzunare cu nouă degete rupte.

La început, relaţia sa cu orfanii din Dealul Umbrelor fusese una pe jumătate tiranică, pe jumătate împăciuitoare. Un soi de nevoie ancestrală de o figură autoritară îi oprea să-l omoare în somn; la rându-i, el începu, câine-câineşte, să le explice câteva din şmecherile meseriei sale.

Pe măsură ce degetele i se vindecară (un fel de a spune „vindeca“, pentru că degetele lui aveau să semene mereu cu nişte vreascuri frânte în mai multe locuri), începu să le împărtăşească tot mai mult din ticăloasa lui înțelepciune copiilor murdari care se fereau de ploaie şi de strajă orașului împreună cu el. Numărul lor crescă, odată cu căştigul, şi începură să facă mai mult loc pentru ei însăşi în camerele de piatră udă ale vechiului cimitir.

Cu timpul, hoțul de buzunare cu oasele fărâmicioase devine Făuritorul-de-Hoți; Dealul Umbrelor devine regatul său.

Băiatul Lamora şi tovarăşii lui, orfanii din Cuprins-de-Flăcări, pătrunseră în acest regat la douăzeci de ani de la întemeierea lui; ceea ce văzură în acea noapte fu un cimitir nu cu mult mai adânc decât movilele de ţărrână de pe vechile morminte. Între criptele principale fusese săpată o întreagă retea de tunele şi galerii, ai căror pereţi bătătoriţi erau străbătuţi de drugi de sprijin, asemenea coastelor unor dragoni din lemn morţi de mult. Foştii „locatari“ fusese să dezgropăti pe furiş şi azvârliţi în golf. Dealul Umbrelor era acum un muşuroi de orfani care se îndeletniceau cu tâlhăria.

Orfanii din Cuprins-de-Flăcări coborâră prin intrarea, ca o gură neagră, a mausoleului din vârful dealului şi trecu prin tunelul cu schelet de lemn luminat de pâlpâirea argintie a globurilor alchimice reci, în timp ce fuioare alunecoase de ceată li se împleteau printre glezne. Orfanii din Dealul Umbrelor îi priveau din fiecare ungher şi de după fiecare movilită, cu ochi reci, dar iscoditori. Aerul greu din tunel era încărcat de mirosurile pământului şi ale cadavrelor râncede – un iz ce fu în curând întreit de prezenţa orfanilor din Cuprins-de-Flăcări.

— Intraţi, intraţi, strigă Făuritorul-de-Hoți, frecându-şi mâinile. Casa mea e şi casa voastră; bine-aţi venit în ea! Toţi cei de-aici avem un lucru în comun: n-am mamă, n-am tată. Mare păcat, n-am ce zice, dar acum veţi avea surori şi fraţi berechet, şi un acoperiş deasupra creştetului. O locuinţă... o familie...

Un cortegiu de orfani din Dealul Umbrelor mătură tunelul în urma lui, stingându-şi, în trecere, ciudatele lumânări albastre, până

când doar lumina argintie a globurilor din perete rămase să îi călăuzească.

În inima regatului Făuritorului-de-Hoți se afla o scobitură uriașă și călduroasă, cu podeaua din pământ bătătorit, de vreo două ori mai mare decât un stat de om înalt, lungă și lată de cincisprezece stânjeni. Un singur scaun, din scoruș negru și lucios, cu spătar înalt, era sprijinit de peretele din fund; Făuritorul-de-Hoți se așeză pe el cu un ofstat de mulțumire.

Zeci de pături jerpelite erau întinse pe jos, încărcate cu mâncare – castroane cu pui ciolănos, marinat în vin ieftin de migdale, cozi moi de rechin înfășurate în costiță și înmuite în oțet și pâine neagră unsă cu grăsimile de cărneați. Mai era și mazăre și linte sărată, precum și străchini cu roșii și pere răscoapte. Nu cine știe ce, de fapt, dar erau atât de multe și de diverse cum majoritatea orfanilor din Cuprins-de-Flăcări nu mai văzuseră în viața lor. Se năpustiră asupra lor pe nerăsuflare; Făuritorul-de-Hoți zâmbi înțelegător.

– Nu sunt atât de netot încât să mă bag între voi și o masă pe cinste, dragii mei. Așa că însulecați cât puteți; ba chiar mai mult decât puteți. Recuperați timpul pierdut. Vorbim noi pe urmă.

În vreme ce orfanii din Cuprins-de-Flăcări se îndopau, orfanii din Dealul Umbrelor se înghesuiră în jurul lor, privindu-i în tăcere. În curând, camera fu plină ochi, iar aerul deveni și mai stătut. Ospățul continuă până când nu mai rămase absolut nimic în farfurii; supraviețuitorii Șoaptei Negre își linseră ultimele urme de oțet și de grăsimile de pe degete, apoi își întoarseră privirile circumspecte către Făuritorul-de-Hoți și acoliții acestuia. Ca la comandă, Făuritorul-de-Hoți ridică trei degete strâmbă.

– Și-acum să trecem la chestii importante! strigă. *Trei* chestii importante. În primul rând, sunteți aici pentru că am *plătit* pentru voi. Am dat bani frumoși ca să ajung la voi înaintea *altcuiva*. Bag mâna-n foc că toți micuții voștri prieteni pentru care n-am plătit au încăput pe mâinile negustorilor de sclavi. Nu se poate face nimic altceva cu orfanii. N-aveți unde sta, nu-i nimeni care să vă poarte de grijă. Straja îi vine pe cei de teapa voastră ca să aibă de băut, dragii mei; sergenții nu se osteneșc să vă treacă în rapoartele lor, iar căpitanii nu se osteneșc să dea doi bani pe asta. Și, continuă el, acum, că a fost

ridicată carantina din Cuprins-de-Flăcări, toți negustorii de sclavi și alia de se vor negustori de sclavi din Camorr vor fi *nespus de stârniți și cu ochii-n patru*. Sunteți liberi să vă ridicați și să plecați de pe dealul astăcând credeți voi de cuviință, dar bag mâna-n foc că, în scurt timp, o să fiți batjocorați sau o să dați la vâsle sub puncte... și asta pentru tot restul vieții. Ceea ce mă aduce la al doilea subiect. Toți *prietenii* mei pe care-i vedeați aici, și arăta spre orfanii din Dealul Umbrelor rânduiați de-a lungul pereților, pot pleca oricând poftesc și, în general, oriunde poftesc, pentru că se află sub oblăduirea mea. Știu, spuse el cu o față lungă și solemnă, că nu-i nimic de capul meu la prima vedere; însă nu vă lăsați păcăliți. Am prieteni puternici, dragii mei. Ceea ce vă ofer eu este siguranța dată de acești prieteni. Dacă cineva, un negustor de sclavi, de exemplu, ar cuteza să se-atingă de vreunul dintre copiii mei din Dealul Umbrelor, ei bine, urmările ar fi imediate și cât se poate de, hhmm, *necruțătoare*.

Cum nici unul dintre nou-veniți nu păru să dea semne de entuziasm, Făuritorul-de-Hoți își drese glasul.

– Aș pune să fie omorâte lepădăturile alea nenorocite. Ați priceput?

Pricepuseră foarte bine.

– Și uite așa, ajung la cel de-al treilea punct pe care voi am să-l pomenesc, și anume voi. Mica noastră familie are întotdeauna nevoie de noi frați și surori, așa că vă puteți socoti poftiți, ba chiar *încurajați* să binevoiți și ne oferi plăcerea prezenței voastre *intime și permanente*. Faceți din dealul astăa casa voastră, din mine – stăpânul vostru, și din copiii ăștia nemaipomeniți – frații și surorile voastre. Veți primi masă, casă și protecție. Sau puteți pleca chiar acum și veți sfârși drept poamă fragedă în cine știe ce bordel din Jerem. E vreun voluntar?

Nici unul dintre nou-veniți nu scoase o vorbă.

– Știam eu că mă pot bizui pe voi, scumpele mele odoare din Cuprins-de-Flăcări. Făuritorul-de-Hoți își deschise larg brațele și zâmbi, dezvelind un șirag de dinți cafenii precum apa mlaștinii. Însă există și responsabilități, desigur. Trebuie făcute compromisuri, cum ar veni – după faptă și răsplătă. Că doar nu scot mâncare pe fund! Oalele de noapte nu se golesc singure. Înțelegeți ce vreau să spun?